

חיי אדם

ביצוע: אסתר עופרים

מילים: דן אלמגור

לחן: בני ברמן

כשברא אלוקים יצורים בעולם,
עשרים שנות חיים הוא חילק לכולם:
עשרים שנות חיים ליונק ולעוף,
לדג, לברווז, לאדם ולקוף.
אמר האדם: "אלוקים אדירים,
אינני רוצה כבר למות בן עשרים
הוסף לי שנים קצת יותר מלכולם,
הוסף, בחייך, היה בן אדם!"
אמר החמור: "בחיי, אלוקים!
הבט על חיי ואמור - זה חיים?
אם לא די לאדם בעשרים השנה
אתן לו שמונה משלי מתנה."
אמר גם הסוס: "אלוקים כל יכול,
נו, מהם חיי? רק לסחוב ולסבול.
יספיקו לי עשר שנים בעולם,
השאר - אנדב לטובת האדם."
כך זו אחר זו החיות שם ניגשו
לגרוע שנים מחלקן הן ביקשו,
הכלב, הקוף, החזיר, השפנים -
תרמו מרצון למגבית השנים.
ישב אלוקים ערני וקשוב,
רשם כל תרומה במכונת החישוב,
לבסוף הוא לחץ על כפתור המכונה -
"נו, טוב, קח עד מאה ועשרים שנה."

מאז האדם חי חיים משונים:
הוא חי כאדם את עשרים השנים
ואז את חובו הוא מחזיר בלי היסוס.
עובד כמו חמור ומזיע כמו סוס
כפרד עקשן ורועד כחתול
אוהב כשפן וזוחל כשבלול
רעב הוא ככלב, זולל כחזיר

לבסוף - כמו הקוף נשמתו הוא מחזיר.
כשברא אלוקים יצורים בעולם...

